

συ- νεί-χον-το λέ- ε- ε- γου-ου-ου-ου-σαι· Ἄ-κα-τά-λη-πτε

Κύ- υ- ρι- ι- ε δό- ο- ο- ζα- α- α σοι. ΜΠ 7/229-230

Στίχ. Ὁ δὲ Θεὸς Βασιλεὺς ἡμῶν, πρὸ αἰώνων εἰργάσατο σωτηρίαν ἐν μέσῳ τῆς γῆς.

Ἐ- πὶ ζύ-λου βλέ-που-σα, κρε-μά-α-με-ε-νον Χρι-ι-στέ,

σὲ τὸν πάν-των Κτί-στην καὶ Θε-όν, ἡ σὲ ἀ-σπό-ο-ρω-ως

Τε-ε- κου- ου- σα, ἐ- βό- ο- ο- α, πι- κρῶ-ως· Υἱ- ἐ- ε- ε

μου-ου, ποῦ τὸ κάλ-λος ἔ- ε- δυ τῇ-ης μορ- φῇ-η- η- ης σου;

οὐ φέ- ρω κα- θο-ρᾶν σε, ἄ- δῖ- ι- ι-ι-κως

ζαυ-ρού-ου- με- ε- ε-νον· σπεύ-σον οὖν ἁ-νά-α- ζη-η-η- η-θι

ὅ- πως ἴ- ι-δω κᾶ-α- γώ, σοῦ τήν ἐκ νε-κρῶν, τρι- ἥ- με-ε-ρον

ξ- ε- ζα-α-νά- α- α- στα-α- α-σιν. ΜΠ 7/230